

КОВАЛЬ ІВАН ВАСИЛЬОВИЧ

*Національний університет «Одеська юридична академія»,
доцент кафедри загальноправових та гуманітарних дисциплін
Івано-Франківського юридичного інституту,
кандидат політичних наук, доцент*

КИСЛЯК ЛЕСЯ НЕСТОРІВНА

*Національний університет «Одеська юридична академія»,
старший викладач кафедри загальноправових та гуманітарних дисциплін
Івано-Франківського юридичного інституту*

СУЧАСНИЙ СТАТУС ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В УКРАЇНІ

Українська православна церква була найбільш західна з усіх православних церков. Річ Посполита об'єднувала між собою представників різної аристократії: католицької, православної та лютеранської. Тому тогочасна Річ Посполита мала найбільший релігійний плюралізм – там осідали представники всіх християнських деномінацій, яких не приймали в Європі. Так само на територію Речі Посполитої масово прийшли й євреї, які тікали з Європи через релігійні війни.

Україна має традиції плюральності, оскільки вона була в складі Речі Посполитої, де між собою завжди знаходили баланс православні, католики і протестанти.

Можна погодитись із твердженням Хосе Казанова, професором факультету соціології Джорджтаунського університету, керівником Берклійського центру релігії, що Православна церква України може стати державною, чи пак національною. Серед греко-католиків дуже сильно розвинута українська національна ідентичність виключно на православ'ї не вийде. Крім того, до національної палітри інтегровані й багато протестантів, що додає специфіки для України.

У Росії також існують відмінні від православ'я конфесії, проте їх представників немає в уряді, і тому там зовсім інша динаміка. Тому, сила громадянського суспільства в Україні – релігійний плюралізм [1].

Підтвердженням цього наративу Хосе Казанова свідчать результати дослідження проведеного соціологічною службою Центру Разумкова з 17 по 21 січня 2020 року. Так, найчастіше громадяни України відносять себе до вірних Православної церкви України – 34 %. 13,8 % назвали себе вірними Української православної церкви Московського патріархату, 8,2 % – Української греко-католицької церкви, 0,7 % – Протестантських та Євангелічних церков, 0,4 % – Римо-католицької церкви, 0,6 % – інших релігій та конфесій. Значна частина опитаних – 27,6 % зазначили, що вважають себе православними, але не відносять до якоїсь церкви. 8,8 % – не відносять себе до жодної з конфесій, а ще 5,6 % визначили себе як невіруючі.

В Україні створено всі умови для вивчення мов національних меншин, розвитку їх національних культур. Але «охорона і розвиток

регіональних мов, або меншин не повинні зашкоджувати офіційним мовам і необхідності вивчати їх», – наголошується в Європейській хартії регіональних мов або меншин.

Частка вірних деяких конфесій та церков відрізняється серед представників електорату окремих політичних партій. Так, серед представників електорату партії «Європейська солідарність» більше, ніж у середньому по масиву опитаних, вірних ПЦУ (52 %) і УГКЦ (17 %). Серед представників електорату партії «Опозиційна платформа – За життя» більше, ніж загалом по масиву респондентів, вірних УПЦ МП 27 %, тих, хто вважає себе православним, але не відніс себе до жодної конфесії або є невіруючим (20,8 %). Серед представників електорату партії «Слуга народу» більше, ніж загалом серед опитаних, тих, хто вважає себе православним, але не відносить себе до якоїсь церкви (35 %). Електорат інших партій не аналізувався через недостатню представленість у масиві [2].

Цю найважливішу статтю мовної Хартії повністю ігнорують кремлівські апологети. Слід згадати, що в історії відомо 480 агресивних антиукраїнських циркулярів, указів, постанов, рішень, розпоряджень, щодо заборони і знищення української мови.

Релігія може займати різні позиції в суспільстві. В українському суспільстві вона є не тільки приватною справою громадян, але й вагомю частиною публічного життя, рушієм різноманітних соціальних змін. Анексія Криму, агресія Кремля на Донбасі докорінно змінила відношення громадян до автокефальної, канонічної церкви – ПЦУ, до державного статусу української мови та кремлівської фейкової пропаганди.

По-перше, автокефальний статус ПЦУ дозволяє подолати стан ізоляції та стати суб'єктом релігійного співтовариства. По-друге, створення ПЦУ виявилось каталізатором певних процесів у Всесвітньому православ'ї. Потрібно зазначити, що УПЦ МП втрачає не лише парафії, але і свій клір. По-третє, отримання автокефалії вплинуло на поглиблення співробітництва між ПЦУ та УГКЦ та плідну працю в різних суспільних сферах, що в майбутньому призведе до об'єднання.

По-четверте, ПЦУ відіграє роль важливого маркера національного єднання та суспільної мобілізації по захисті української мови, культури, антиукраїнської пропаганди кремлівської агентури.

Важливо, щоб ПЦУ мала не тільки підтримку громадянського суспільства, а і чинної сьогодишньої влади в Україні. І підсанкційні удари, які отримали апологети Кремля в Україні, підтримані більшістю громадянського суспільства, сприяли консолідації та єдності українського суспільства та державотворчим процесам в Україні.

Список використаної літератури:

1. Хосе Казанова. Сила українського громадянського суспільства – релігійний плюралізм. Електронний ресурс. Режим доступу: <https://www.radiosvoboda.org/a/29946986.html>

2. Конфесійна та церковна належність громадян України січень 2020 р. Соціологія. Електронний ресурс. Режим доступу: <https://razumkov.org.ua/napriamky/sotsiologichni-doslidzhennia/konfesiina-ta-tserkovna-nalezhnist-gromadian-ukrainy-sichen-2020r>
3. Хосе Казанова. *Релігія в сучасному світі: плюралізм, секуляризація, глобалізація*. Львів : Видавництво УКУ, 2019. 348 с.
4. Особливості релігійного і церковно-релігійного самовизначення громадян України: тенденції 2000–2020 рр. Інформаційні матеріали. Електронний ресурс. Режим доступу: https://razumkov.org.ua/uploads/article/2020_religiya.pdf

Ключові слова: православна церква, автокефалія, релігійний плюралізм, громадянське суспільство.

Ключевые слова: православная церковь, автокефалия, религиозный плюрализм, гражданское общество.

Key words: Orthodox church, autocephalous, religious pluralism, civil society.

ДРОБЧАК АЛЛА ЛЕОНІДІВНА

*Національний університет «Одеська юридична академія»,
старший викладач кафедри соціально-політичних
та економічних дисциплін Криворізького факультету*

ЮЩЕНКО ВІКТОРІЯ ВІКТОРІВНА

*Національний університет «Одеська юридична академія»,
студентка 4 курсу Криворізького факультету*

PROBLEMS OF LEGAL REGULATION OF THE PANDEMIC IN UKRAINE

In the new millennium, humanity is faced with infectious diseases that no one knew about. Plague and typhus were replaced by dangerous viruses. Changes in the environment, climate warming, an increase in population density and other factors provoke their appearance, and the high migration activity of the population contributes to their spread throughout the world. Truly, infections know no boundaries.

The main part: In 2003, a dangerous coronavirus with a very high mortality rate went outside China and spread to several countries. Within eight months of the detection of the virus, it was stopped. SARS turned out to be a mysterious new coronavirus, it killed about 10 percent of those infected. Most of the patients died from respiratory failure, their lungs were filled with fluid [2, p. 15].

Civet has become infected with the coronavirus, which is believed to be common among bats. A man in southern China became infected from this animal. Viruses can be transmitted from animals to humans through the inhalation of contaminated particles of animal sputum, the consumption of